

Arrest

nr. 218 085 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2019 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 augustus 2018 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.2 Na consultatie van de Eurodac-databank op 17 augustus 2018 blijkt dat van de verzoekende partij op 14 juni 2018 in Italië (Bergamo) vingerafdrukken waren genomen.

1.3 Op 4 september 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar genomen.

1.4 Op 28 september 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.5 Op 18 november 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) genomen.

1.6 Op 27 november 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

1.7 Op 19 december 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 18 november 2018 werd betekend, herbevestigd.

1.8 Op 2 januari 2019 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat Italië overeenkomstig artikel 22.7 / 25.2 van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is geworden, daar het overnameverzoek niet binnen de in artikel 22.1 / 25.1 van de Dublin-III-Verordening bepaalde termijn werd beantwoord.

1.9 Op 3 januari 2019 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat de verzoekende partij is verdwenen en worden zij verzocht een termijn van 18 maanden voor de overdracht toe te staan, overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening.

1.10 Op 19 februari 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) genomen.

1.11 Op 25 februari 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die op 26 februari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : S(...)

voornaam : B(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats :

nationaliteit : Eritrea

in voorkomend geval, ALIAS:

B(...) S(...) °(...) met Eritrese nationaliteit

S(...) B(...) °(...) met Eritrese nationaliteit

S(...) B(...) °(...) met Eritrese nationaliteit

S(...) B(...) °(...) met Eritrese nationaliteit

S(...) B(...) °(...) Mer Eritrese nationaliteit

vastgehouden wordt te 127bis met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van artikel 25(1) van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in gesloten centrum naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Italië op 27.11.2018. Op 27.11.2018 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 02.01.2019 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene weigerde op 19.02.2019 alle medewerking om het hoorrecht in te vullen. Hij wenste niet te antwoorden.

Op 21.02.2019 liet het gesloten centrum weten dat ze betrokkene hadden aangesproken om het hoorrecht tov het dublinland te laten invullen. Hij weigerde echter alle medewerking.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene (...) Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Betrokkene weigerde op 19.02.2019 alle medewerking om het hoorrecht in te vullen. Hij wenste niet te antwoorden.

Op 21.02.2019 liet het gesloten centrum weten dat ze betrokkene hadden aangesproken om het hoorrecht tov het dublinland te laten invullen. Hij weigerde echter alle medewerking.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene weigerde op 19.02.2019 alle medewerking om het hoorrecht in te vullen. Hij wenste niet te antwoorden.

Op 21.02.2019 liet het gesloten centrum weten dat ze betrokkene hadden aangesproken om het hoorrecht tov het dublinland te laten invullen. Hij weigerde echter alle medewerking

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de

Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië (...)

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet" (...)

Wat betreft eventuele elementen van racisme, (...)

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, (...)

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform (...)

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene weigerde op 19.02.2019 alle medewerking om het hoorrecht in te vullen. Hij wenste niet te antwoorden.

Op 21.02.2019 liet het gesloten centrum weten dat ze betrokkene hadden aangesproken om het hoorrecht tov het dublinland te laten invullen. Hij weigerde echter alle medewerking

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene weigerde op 19.02.2019 alle medewerking om het hoorrecht in te vullen. Hij wenste niet te antwoorden.

Op 21.02.2019 liet het gesloten centrum weten dat ze betrokkene hadden aangesproken om het hoorrecht tov het dublinland te laten invullen. Hij weigerde echter alle medewerking

Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

De onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing overigens stelt dat: “een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene”. In casu, is de vrees voor een schending van art 3 EVRM van verzoeker wel degelijk gestoeld op zijn eigen persoonlijke ervaring. Verzoeker verbleef immers 17 dagen in Italië. Dat Uw raad op 4 januari 2019 (arrest 214 701) dit bevestigt heeft in een soortgelijke zaak en duidelijk gesteld heeft dat de persoonlijke ervaring relevant is en invloed heeft op de bestreden beslissing:

« Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. »

Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH. »

Dat dit in een zeer recent arrest d.d. 22 februari 2019 nr. 217 304 nogmaals bevestigd wordt: (...)

Dat uit een e-mail van de hebergeuse van verzoeker (stuk 5) d.d. 1 maart 2019 blijkt dat verzoeker onder andere getraumatiseerd is door zijn ervaring in Italië:

“Chère Maître,

Je vous écris concernant S(...) B(...) que j'ai eu la chance de rencontrer à de nombreuses reprises chez deux de nos fidèles hébergeuses de la plateforme citoyenne de Liège.

La nouvelle concernant sa possible expulsion en Italie nous inquiète au plus haut point.

Son premier hébergement chez nous date du tout début décembre 2018.

Lors de ses premiers hébergements, il était dans un état d'épuisement physique et psychologique épouvantable.

Il nous a fallu du temps pour le remettre un tant soit peu sur pied.

Il nous a fallu du temps et beaucoup d'humanité pour créer un lien de confiance avec lui.

Du temps également, pour nous rendre compte que contrairement à ce qu'il tentait de nous faire croire, son niveau d'anglais était plus que rudimentaire.

Il ne parlait pas, sauf très peu de mots de base, mais faisait toujours semblant de nous comprendre.

Pudeur ? Envie de ne pas déranger ? Honte ?

Lorsque nous nous en sommes rendues compte, nous avons demandé à d'autres érythréens parlant le tygrinia de nous servir d'interprètes.

C'est alors que nous avons appris qu'il avait été emprisonné plus d'un an en Lybie. Nous pouvions lire la terreur dans son regard. Regard qu'il posait également sur son corps meurtri. Il y a été torturé, il a vu certains de ses co-détenus mourir sous ses yeux, d'autres disparaître mystérieusement, d'autres être vendus avec la complicité des gardiens.

Il nous a expliqué qu'il y avait deux sortes de personnes là -bas : celles dont les familles payaient et celles dont les familles ne payaient pas ou ne pouvaient plus payer malgré les menaces.

Il nous a répété plusieurs fois qu'en Lybie, pas de règle, tu te fais tuer sans raison, froidement, ils sont fous !

C'est alors encore que nous avons appris qu'il a pu rejoindre l'Italie en très mauvaise santé et qu'on y a pris ses empreintes de force.

Aucune aide médicale sérieuse n'a pu lui être apportée.

Encore moins une aide psychologique.

Il était malnutri et terrorisé.

Il a été placé dans un camp où il a subi des agressions et des menaces. Il a senti énormément de racisme et entendait continuellement à son encontre : go, go, go !

Fragilisé, il a fui, craignant gravement pour sa sécurité.

A la lumière de son récit, nous avons compris que ce que nous prenions pour de la discrétion voire une sorte de mutisme était en fait la conséquence d'une non maîtrise de l'anglais et de traumatismes bien plus ancrés qu'à notre première impression.

Maigreur, manque d'appétit, sommeil agité, anxiété...

Depuis qu'il est enfermé, nous le sentons confus, affaibli, déboussolé, incohérent, comme s'il était mis sous sédatifs !

Son état de panique est insoutenable.

Un copain de cellule nous sert d'interprète, mais nous le sentons décliner de jour en jour ...

Nous lui avons conseillé de faire constater ses marques de torture physiques (et psy) par le médecin du centre à qui vous avez envoyé une demande.

Au vu de son état d'apathie et de désespoir, nous ne pouvons qu'espérer qu'il le fera.

Qu'il est triste et déplorable de constater qu'un jeune tel que lui, qui reprenait un peu de force, un peu de confiance après un parcours aussi inhumain soit enfermé comme un criminel qu'il n'est pas dans un centre aussi inhumain avec de surcroît cette menace de renvoi dans un pays aux conditions de survie inhumaines pour eux et dans lequel, par ailleurs, il n'a jamais souhaité résider.

Comment est-il possible de réfléchir et poser des choix sereins sur son avenir dans de telles conditions ?

J'espère que vous pourrez nous annoncer de meilleures nouvelles prochainement.

Nous restons à votre disposition et vous présentons nos meilleures salutations.

I(...) P(...) (hebergeuse)

V(...) D(...) (hebergeuse)

D(...) V(...) (hebergeuse et administratrice/coordinatrice de la plateforme Liège). ‘

Uit deze e-mail blijkt duidelijk dat verzoeker geen toegang had tot medische zorg, geen recht had op voeding, mishandeld werd en zelfs gediscrimineerd werd. Dat deze e-mail tevens een begin van bewijs is wat betreft de talenkennis en de psychologische toestand van verzoeker. (...)

Dat artikel 5 van het Dublin reglement tevens voorziet dat: (...)

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is, met name het Tigriniya. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen. Dit verklaart dan ook waarom verzoeker niet heeft kunnen antwoorden op de vragen die hem gesteld werden op 19.02.2019 noch op 21.02.2019 mits er geen tolk Tigriniya aanwezig was."

3.3.2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"Daarnaast is ook vast te stellen dat de verzoekende partij stelselmatig geweigerd heeft om het hoorformulier in te vullen, zowel op 19.02.2019 als in het gesloten centrum op 21.02.2019.

Men kan bezwaarlijk stellen dat het citaat in het verzoekschrift van de personen die betrokkene hebben opgevangen kan doorgaan als een begin van bewijs, i.e. een verklaring die wat erin beweerd wordt waarschijnlijk maakt.

De betrokkenen zijn uiteraard geen getuigen van het gebeurde in Italië en de verklaring heeft een zeer gesolliciteerd karakter.

Er wordt voorts geen enkel overtuigingsstuk bijgebracht van de beweerde noodzakelijke medische en/of psychische begeleiding, waaruit het kwetsbaar profiel zou moeten blijken en/of de slechte behandeling in Italië. Er moet dan ook vastgesteld worden dat er van het beweerde geen begin van bewijs wordt bijgebracht.

Dit geldt des te meer nu verzoeker medisch onderzocht werd en er gesteld werd dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast wordt opgemerkt dat de sociaal deskundige van het opvangcentrum uitdrukkelijk stelde dat verzoeker "elke medewerking weigert". Het gaat niet over een probleem van taal of zich niet kunnen uitdrukken, maar wel over de onwil om medewerking te verlenen.

De volgende correspondentie spreekt voor zich:

Dag A(...),

Betrokkene weigert zowel vrijwillig vertrek als DEE. Kan je op basis van onderstaande mail van 127bis een X2 nemen? Geldig Dublin akkoord in het dossier, dossier CR.

Mvg

S(...)

Van: V(...) V(...) (127BIS) <(...)@ibz.fgov.be>

Verzonden: donderdag 21 februari 2019 11:25

Aan: M(...) S(...) <(...)@ibz.fgov.be>

Onderwerp: RE: betreft (...)

Dag S(...),

Ik heb bewoner proberen te spreken in verband met onderstaande mail.

Hij weigert echter alle medewerking.

Ik dacht eerst dat hij me misschien niet verstond maar hij antwoorde al gauw in het Engels dat hij enkel Kunama wil spreken.

Ik heb dan maar proberen te zoeken naar een tolk kunama maar dit is niet vindbaar.

Hij weigert dan ook een vertreksverklaring of een dublin hoorrecht in te vullen.

Bij zijn vorige opsluiting hebben we wel een tolk kunama gevonden, toen heeft hij ook alle medewerking geweigerd.

Een tolk kunama lijkt me dan ook deze keer geen grote meerwaarde.

Daarnaast zie ik bewoner bij de andere Eritreeërs zitten, hieruit kan ik concluderen dat bewoner ook Tigreens spreekt en dit niet wil toegeven.

Met vriendelijke groet,

V(...) V(...)

sociaal assistent

Repatriëringscentrum 127bis

Tervuursesteenweg 300

1820 Steenokkerzeel

T 02 (...)

F 02 (...)

(...)@ibz.fgov.be

(...)@ibz.fgov.be

Van: M(...) S(...)

Verzonden: dinsdag 19 februari 2019 13:05
Aan: 127bis Socialedienst <(...)@ibz.fgov.be>
CC: V(...) A(...) <(...)@ibz.fgov.be>; B(...) B(...) <(...)@ibz.fgov.be>
Onderwerp: betreft (...)

Goeiemiddag,

OV (...) wordt overgebracht naar 127bis vandaag. Er steekt reeds een Dublin akkoord IT in het dossier.

Is het daarom mogelijk om een vrijwillig vertrek Italië te betekenen of een DEE vis à vis een terugkeer naar Italië?

Gelieve deze te forwarden naar A(...) V(...)van C/SEFOR zodat zij een X2 kunnen aanmaken.

Alvast bedankt.

mvg

S(...)

S(...) M(...)
Attaché - Identification Unit
(...)@ibz.fgov.be

FOD Binnenlandse Zaken | SPF Intérieur | FPS Homeland Affairs
Dienst Vreemdelingenzaken | Office des Etrangers | Immigration Office
Directie Controle Binnenland | Direction Contrôle Intérieur | Directorate Interior and Border Control
Cel Identificatie | Cellule Identification | Identification Unit
Pachecolaan 44
1000 Brussel
02/(...)

In de gegeven omstandigheden moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing correct en alleszins binnen de grenzen van de redelijkheid genomen werd en dat een begin van bewijs van een schending van artikel 3 EVRM ingeval terugkeer naar Italië niet geleverd wordt, evenmin van het vermeend kwetsbaar profiel van verzoeker.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.3.2.3 De verzoekende partij wijst op artikel 5 van de Dublin-III-Verordening en voert aan dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in een taal die zij voldoende machtig is, met name het Tigrinya. Zij wijst erop dat er geen tolk Tigrinya aanwezig was en dat dit verklaart waarom zij niet heeft kunnen antwoorden op de vragen die haar werden gesteld op 19 februari 2019 noch op 21 februari 2019. Zij geeft aan dat haar vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, wel degelijk op haar eigen persoonlijke ervaring in Italië is gestoeld, waar zij 17 dagen verbleef. Zij voegt een e-mail van 1 maart 2019 bij haar verzoekschrift, waarbij drie "hébergeuses" van het burgerplatform van Luik aangeven dat de verzoekende partij slechts een zeer rudimentair niveau van Engels heeft, maar wel doet alsof zij begrijpt wat wordt gezegd. Verder geven zij aan dat zij met de verzoekende partij hebben kunnen spreken met behulp van andere Eritreërs die als tolk Tigrinya zijn opgetreden, waardoor zij te weten zijn gekomen dat de verzoekende partij meer dan een jaar gevangen heeft gezeten in Libië en waarbij zij ook haar ervaringen in Italië heeft verteld. Zij zetten uiteen dat de verzoekende partij Italië in zeer slechte gezondheid zou hebben bereikt en dat haar vingerafdrukken met geweld zouden zijn afgenomen, dat haar geen enkele ernstige medische hulp zou zijn geboden en nog minder psychologische hulp, dat zij ondervoed en geterroriseerd zou zijn, dat zij in een kamp zou zijn geplaatst waar zij agressie en bedreigingen heeft ondergaan, dat zij het racisme enorm zou hebben gevoeld en zij constant zou hebben gehoord dat zij moest gaan, en dat zij verzwakt zou zijn gevlucht, terwijl zij ernstig vreesde voor haar veiligheid. De "hébergeuses" geven aan dat zij in het licht van dit verhaal begrepen hebben dat wat zij voor discretie en stilzwijgen hadden genomen, in werkelijkheid een niet-beheersen van het Engels zijn en veel dieper gewortelde trauma's dan initieel gedacht.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Vervolgens wijst de Raad erop dat artikel 5 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

a) is ondergedoken, of

b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft.”

Het artikel 4 waarnaar in het voormelde artikel 5 wordt verwezen, luidt als volgt:

“1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere

lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;

c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;

d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;

e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;

f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure. Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure."

Blijkens de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) strekken de in het voormelde artikel 5 genoemde verplichtingen ertoe "asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij [de Dublin-III-Verordening] vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast" (HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, *Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, pt. 53). Het Hof wijst erop dat de Uniewetgever verschillende rechten en instrumenten heeft ingesteld of versterkt ter waarborging van de betrokkenheid van de asielzoeker bij de procedure voor de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, waardoor de Dublin-III-Verordening aanzienlijk verschilt van de Dublin-II-Verordening. Het stelt dat de Uniewetgever in het kader van de Dublin-III-Verordening niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheidscriteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast (HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, *Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, ptn. 46 en 51).

Het Hof benadrukt ook telkens dat, zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 5.3 van de Dublin-III-Verordening, een dergelijk onderhoud of enige andere mogelijkheid voor de verzoeker om relevante informatie te verstrekken moeten plaatsvinden voordat het overdrachtsbesluit overeenkomstig artikel 26.1 van de voormelde verordening wordt vastgesteld (HvJ 31 mei 2018, C-647/16, *Adil Hassan/Préfet du Pas-de-Calais*, pt. 70; HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, *Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, pt. 48).

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat artikel 5 van de Dublin-III-Verordening een verplichting tot het voeren van een persoonlijk onderhoud met de verzoeker oplegt, dat dit moet worden gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren, en dat de lidstaat zo nodig een tolk moet aanstellen die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert. Volgens de verzoekende partij moest de minister, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, haar horen in een taal dewelke zij voldoende machtig is, met name het Tigrinya.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot vijfmaal toe het volgende wordt overwogen: *“Betrokkene weigerde op 19.02.2019 alle medewerking om het hoorrecht in te vullen. Hij wenste niet te antwoorden.*

Op 21.02.2019 liet het gesloten centrum weten dat ze betrokkene hadden aangesproken om het hoorrecht tov het dublinland te laten invullen. Hij weigerde echter alle medewerking.”

Met betrekking tot de verwijzing naar 19 februari 2019 blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 19 februari 2019 om 8.45 uur werd geïntercepteerd te Jabbeke. In het *“administratief rapport: Illegaal verblijf. Transmigratie”* wordt als gesproken taal en als moedertaal van de verzoekende partij het volgende aangegeven: *“Tigrinya, Tigrina”*. Onder de titel *“verhoor van de betrokkene”*, dat gebeurde op 19 februari 2019 om 11.46 uur door H. V., staan onder *“Betrokkene verklaart:”* drie vragen opgesomd, maar worden geen antwoorden aangegeven. Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier een formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling (opgesteld in het Frans), waarop bij de persoonsgegevens van de verzoekende partij als taal *“kunama”* wordt vermeld. Het document werd ingevuld op 19 februari 2019 om 11.20 uur door D. D., die haar functie *blanco* heeft gelaten. Aangezien aan de verzoekende partij op 19 februari 2019 om 13.34 uur door inspecteur van politie H. V. van de politiezone Kouter een bijlage 13septies L ter kennis werd gebracht, moet worden aangenomen dat de verzoekende partij zich op het moment van het invullen van het voormelde formulier nog bij de politie bevond. Op het formulier wordt verder aangegeven dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd. Vervolgens is als antwoord op elke vraag *“Ne veut pas répondre”* ingevuld. Er werd niet aangeduid of de verzoekende partij al dan niet werd bijgestaan door een tolk, maar het formulier werd enkel ondertekend door de interviewer en de verzoekende partij, terwijl de plaats voor de handtekening van de tolk leeg is gelaten.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat uit de bovenstaande gegevens blijkt dat de verzoekende partij op 19 februari 2019 door D. D. (die vermoedelijk werkzaam is bij de politiezone Jabbeke) werd gehoord in het Engels – aan te nemen valt zonder bijstand van een tolk –, terwijl in het administratief verslag van diezelfde datum als zowel gesproken taal als moedertaal *“Tigrinya, Tigrina”* wordt aangeduid, en op het formulier van het hoorrecht als taal *“kunama”*. Uit geen enkel document in het kader van de interceptie van 19 februari 2019 blijkt of, en zo ja, in welke mate, de verzoekende partij de Engelse taal beheerst. Bijgevolg kan uit de gegevens van het administratief dossier ook niet worden afgeleid of de verzoekende partij inderdaad niet wilde antwoorden of dat zij niet kón antwoorden, omdat zij de taal niet voldoende beheerst om op de vragen te kunnen antwoorden of zelfs te begrijpen wat van haar werd verwacht.

De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoekende partij reeds vijfmaal eerder door de politie werd geïntercepteerd. Op 16 augustus 2018 wordt er in het administratief verslag als spreektaal en als moedertaal *“indéterminée”* ingevuld, en als verklaring van de betrokkene het volgende: *“Il s’agit d’un migrant. Il signale vouloir se rendre à Bruxelles. (...)”*. Op 4 september 2018 wordt als spreektaal dan weer Engels aangegeven en als moedertaal Arabisch. De verzoekende partij heeft volgens het administratief verslag de volgende verklaring afgelegd: *“aller en angleterre”*. Op 28 september 2018 wordt als spreektaal en als moedertaal *“Tigrinya, Tigrina”* aangegeven. Bij het verhoor van de betrokkene wordt op de vragen of er elementen zijn die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven en zijn gezondheidstoestand, en of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan, *“NEEN”* aangegeven en wordt nog toegevoegd dat de verzoekende partij de intentie heeft om illegaal te transiteren naar het Verenigd Koninkrijk. Op 18 november 2018 wordt als spreektaal Tigrinya en Engels ingevuld en als moedertaal Tigrinya. Bij het verhoor van de verzoekende partij geeft officier P. H. van de spoorwegpolitie van Luik aan dat het, gelet op het weinige Engels van de betrokkene, voor hen moeilijk is te communiceren. Hij stelt te begrijpen dat de verzoekende partij als doel heeft om zich naar de snelwegparking van Barchon te begeven om daar te proberen zich in een vrachtwagen naar Engeland te verstoppen, dat zij geen asiel in België wenst aan te vragen en als enige doel heeft om zich naar Engeland te begeven. Op 19 november 2018 vraagt administratief assistent B. H. van de Dienst Vreemdelingenzaken per faxbericht aan *“127bis”* of het mogelijk is om de whereabouts van de verzoekende partij te bevragen. Op 20

november 2018 antwoordt sociaal deskundige C. V. van repatriëringscentrum 127bis hierop per e-mail: *"Hij weigert alle medewerking."* In het administratief verslag met betrekking tot de interceptie van 19 december 2018 om 11.00 uur wordt opnieuw als spreektaal en als moedertaal *"Tigrinya, Tigrina"* aangegeven. Ook hier wordt bij het verhoor van de betrokkene (om 12.08 uur) op de vragen of er elementen zijn die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven en zijn gezondheidstoestand, *"NEEN"* aangegeven, terwijl bij de vraag of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan, *"ONBEKEND"* staat ingevuld. Ook in dit verslag wordt nog toegevoegd dat de verzoekende partij de intentie heeft om illegaal te transiteren naar het Verenigd Koninkrijk. Op het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling, dat werd ingevuld door inspecteur van politie C. B., is als taal opnieuw *"Tigrinya"* ingevuld, maar werden de verklaringen afgelegd in het Engels, zonder bijstand van een tolk. Op dit formulier staat ingevuld dat de verzoekende partij sinds *"20 dagen"* in België is en dat zij in België is, omdat zij *"naar GB [wil]"*. Op de vraag *"Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende?"* is als antwoord *"Familie"* ingevuld. Op de overige vragen werd volgens het formulier *"nee"* geantwoord. Het formulier werd gehandtekend op de plaats van de interviewer en van de tolk.

Op basis van de bovenstaande gegevens moet minstens worden vastgesteld dat onduidelijkheid bestaat omtrent de taal of talen die de verzoekende partij begrijpt en/of spreekt. De administratieve verslagen en de formulieren met betrekking tot het hoorrecht spreken mekaar immers meermaals tegen wat betreft de (spreek- en moeder)taal van de verzoekende partij. Daarnaast wordt in het verslag van 18 november 2018 uitdrukkelijk aangegeven dat de communicatie moeilijk verloopt, gelet op het weinige Engels van de verzoekende partij, terwijl de verzoekende partij er een maand later, op 19 december 2018 om 12.15 uur, klaarblijkelijk wel in geslaagd is om vragen in het Engels te beantwoorden (het betreft weliswaar zeer korte antwoorden), zonder bijstand van een tolk. Nochtans werd op het formulier zelf aangegeven dat de taal van de verzoekende partij *"Tigrinya"* is en werd in het administratief verslag van diezelfde dag, dat werd opgesteld tussen ten vroegste 11.00 uur en ten laatste 13.04 uur, zowel als spreektaal als als moedertaal *"Tigrinya, Tigrina"* aangeduid.

Gelet op het bovenstaande moet eveneens worden vastgesteld dat het betoog van de drie *"hébergementseuses"* in de e-mail van 1 maart 2019 dat de verzoekende partij slechts een basisniveau Engels heeft (maar de indruk wekt deze taal wel te verstaan) en dat zij Tigrinya spreekt, steun vindt in meerdere objectieve elementen uit het administratief dossier.

Ten overvloede merkt de Raad met betrekking tot het gehoor van 19 februari 2019 nog op dat uit het betrokken gehoor hoe dan ook niet blijkt dat het plaatsvond in het kader van de Dublin-III-Verordening, in plaats van in het kader van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de zogenaamde Terugkeerrichtlijn). Dit verhoor vond plaats op 19 februari 2019 om 11.20 uur, terwijl pas op 19 februari 2019 om 13.05 uur werd gevraagd stappen te ondernemen in het licht van het *"Dublin akkoord IT"*. Bovendien is op het voormelde formulier zelfs uitdrukkelijk ingevuld dat de vreemdeling werd geïnformeerd via een informatieblad over de *"gedwongen verwijdering maatregel"* die de overheid hem wenst op te leggen en de vragen die hem gesteld worden. Van de informatie zoals bedoeld in artikel 4 van de Dublin-III-Verordening blijkt dan ook geen sprake in het kader van dit gehoor.

Met betrekking tot de verwijzing naar 21 februari 2019 blijkt dat attaché S. M. van de Cel Identificatie van de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 februari 2019 om 13.05 uur een e-mail stuurt naar de sociale dienst van het repatriëringscentrum 127bis, waarbij hij meldt dat de verzoekende partij die dag naar het gesloten centrum wordt overgebracht. Hij wijst erop dat er reeds een *"Dublin akkoord IT"* in het dossier steekt en vraagt of het mogelijk is om een vrijwillig vertrek Italië te betekenen of een *"DEE vis à vis een terugkeer naar Italië"*. Op 21 februari 2019 om 11.25 uur antwoordt sociaal assistent V. V. van het repatriëringscentrum 127bis het volgende: *"Ik heb bewoner proberen te spreken in verband met onderstaande mail."*

Hij weigert echter alle medewerking.

Ik dacht eerst dat hij me misschien niet verstond maar hij antwoorde al gauw in het Engels dat hij enkel Kunama wil spreken.

Ik heb dan maar proberen te zoeken naar een tolk kunama maar dit is niet vindbaar.

Hij weigert dan ook een vertreksverklaring of een dublin hoorrecht in te vullen.

Bij zijn vorige opsluiting hebben we wel een tolk kunama gevonden, toen heeft hij ook alle medewerking geweigerd.

Een tolk kunama lijkt me dan ook deze keer geen grote meerwaarde.

Daarnaast zie ik bewoner bij de andere Eritreeërs zitten, hieruit kan ik concluderen dat bewoner ook Tigreens spreekt en dit niet wil toegeven."

De Raad stelt vast dat er zich in het administratief dossier geen andere gegevens bevinden met betrekking tot de poging die zou zijn ondernomen om het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 van de Dublin-III-Verordening te houden. De Raad kan bijgevolg zelfs niet nagaan welke vragen de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij wenste te stellen.

Verder blijkt uit het voormelde antwoord van sociaal assistent V. V. op zich niet dat de verzoekende partij het Engels voldoende machtig zou zijn om het persoonlijk onderhoud op een degelijke manier te kunnen voeren. Uit het loutere feit dat zij in staat is om in het Engels te zeggen dat zij enkel Kunama wil spreken, kan nog niet worden afgeleid dat zij voldoende Engels verstaat (of dat dit minstens redelijkerwijs kan worden aangenomen) en in deze taal ook kan communiceren met betrekking tot de elementen die in het persoonlijk onderhoud aan bod zouden komen. In dit verband kan de Raad ook nogmaals verwijzen naar hetgeen hij hoger heeft vastgesteld, met name dat minstens onduidelijkheid bestaat of de verzoekende partij het Engels wel op een voldoende wijze beheerst. Uit de betrokken e-mail blijkt verder onomstotelijk dat de verzoekende partij geen bijstand van een tolk heeft gehad. Het blijkt dat de sociaal assistent wel geprobeerd heeft een tolk Kunama te vinden, maar dat dit niet gelukt is. In dit verband stelt de voormelde sociaal assistent nog dat zulke tolk haar geen grote meerwaarde leek, aangezien bij de vorige opsluiting wel een tolk Kunama was gevonden, maar de verzoekende partij toen "ook" alle medewerking heeft geweigerd. De vorige opsluiting dateert van na de politie-interceptie van 18 november 2018. Hoger is reeds aangegeven dat sociaal deskundige C. V. van repatriëringscentrum 127bis in een e-mail van 20 november 2018 stelde dat de verzoekende partij alle medewerking weigerde (deze e-mail is een antwoord op een e-mail van 19 november 2018 waarin om een bevraging met betrekking tot de *whereabouts* van de verzoekende partij wordt verzocht). Van dit gehoor van 19 of 20 november 2018 bevindt zich in het administratief dossier echter geen enkel document, zodat het voor de Raad onmogelijk is om na te gaan of sociaal assistent V. V. hierop doelt. Bovendien, als dit inderdaad het geval is, is het voor de Raad ook onmogelijk om na te gaan op welke manier de verzoekende partij werd gehoord en of zij inderdaad de bijstand van een tolk Kunama had. Ten slotte merkt de Raad op dat het niet is omdat de verzoekende partij tijdens een vorige opsluiting in november 2018 niet zou hebben willen meewerken, dat dit automatisch nog steeds het geval is wanneer men haar probeert te horen in februari 2019. Met betrekking tot de tolk Tigrinya blijkt niet dat de voormelde sociaal assistent een poging heeft ondernomen zulke tolk te vinden, ondanks het feit dat zij in haar e-mail zelf aangeeft dat zij aanwijzingen had dat de verzoekende partij Tigrinya (Tigreens) spreekt. Bovendien kan de Dienst Vreemdelingenzaken *prima facie* niet voorhouden dat hij niet kon weten dat de kans zeer groot was dat de verzoekende partij inderdaad Tigrinya spreekt, gelet op het feit dat deze taal in het kader van de vier meest recente politie-intercepties (tussen 28 september 2018 en 19 februari 2019) telkens als zowel spreektaal als moedertaal van de verzoekende partij was aangegeven. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij ook een gebrek aan medewerking kan worden verweten door op het moment van de poging tot gehoor aan te geven enkel Kunama te willen spreken (de taal die weliswaar ook op het formulier van het hoorrecht van 19 februari 2019 om 11.20 uur was genoteerd), terwijl zij nu in haar verzoekschrift zelf erkent enkel het Tigrinya voldoende machtig te zijn. Dit kan *in casu*, gelet op de hoger geschetste concrete omstandigheden, echter niet volstaan om, nadat een tolk Kunama niet vindbaar bleek, de Belgische staat te ontslaan van zijn Unierechtelijke verplichting onder artikel 5 van de Dublin-III-Verordening om een persoonlijk onderhoud met de verzoekende partij te voeren – waarvan het Hof van Justitie het belang heeft benadrukt –, en te besluiten dat de verzoekende partij weigert mee te werken, zelfs zonder te proberen een tolk Tigrinya te vinden, een taal waarvan op basis van de elementen in het dossier redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de verzoekende partij ze verstaat en waarin ze kan communiceren. De Raad benadrukt dat van de Belgische staat weliswaar niet het onmogelijke kan en mag worden verwacht en dat artikel 5 van de Dublin-III-Verordening uiteraard niet mag worden gebruikt om te verhinderen dat een lidstaat een overdrachtsbesluit kan nemen ten aanzien van een verzoeker die alle medewerking bij het persoonlijk onderhoud daadwerkelijk weigert. In de concrete omstandigheden van het geval kan de Raad op basis van de gegevens waarover hij beschikt echter *prima facie* niet zonder meer besluiten dat de verzoekende partij daadwerkelijk alle medewerking heeft geweigerd. Aangezien er *prima facie* aanwijzingen zijn dat deze als weigering geïnterpreteerde houding het gevolg is van het feit dat zij niet werd gehoord in een taal die zij voldoende machtig is in de zin van artikel 5.4 van de Dublin-III-Verordening, ook al kan ook aan de verzoekende partij een gebrek aan medewerking worden verweten,

maakt de verzoekende partij een schending van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening *prima facie* aannemelijk. In de geschetste omstandigheden kan immers niet worden aangenomen dat een persoonlijk onderhoud met de verzoekende partij werd gevoerd vóór het nemen van de bestreden beslissing op 25 februari 2019. De verwerende partij houdt in haar nota met opmerkingen ook niet voor dat de verzoekende partij zich in een van de gevallen van artikel 5.2 van de Dublin-III-Verordening zou bevinden waarin het persoonlijk onderhoud achterwege kan blijven.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij wel aan dat vast te stellen is dat de verzoekende partij stelselmatig heeft geweigerd om het hoorformulier in te vullen, zowel op 19 februari 2019 als in het gesloten centrum op 21 februari 2019. Volgens de verwerende partij gaat het niet over een probleem van taal of zich niet kunnen uitdrukken, maar wel over de onwil om medewerking te verlenen. Zij stelt dat de correspondentie van 19 tot 21 februari 2019 die zij in haar nota met opmerkingen citeert, voor zich spreekt. Hoger heeft de Raad echter vastgesteld dat de situatie niet zo eenduidig is als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, zodat haar betoog geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de Raad.

De verwerende partij geeft daarnaast nog aan dat men bezwaarlijk kan stellen dat het citaat in het verzoekschrift van de personen die de verzoekende partij hebben opgevangen, kan doorgaan als een begin van bewijs, zijnde een verklaring die wat erin wordt beweerd, waarschijnlijk maakt. Zij stelt dat de betrokkenen uiteraard geen getuigen van het gebeurde in Italië zijn en dat de verklaring een zeer gesolliciteerd karakter hebben. Zij voert aan dat bovendien geen enkel overtuigingsstuk wordt bijgebracht van de beweerde noodzakelijke medische en/of psychische begeleiding, waaruit de slechte behandeling in Italië zou moeten blijken. Volgens de verwerende partij moet er dan ook worden vastgesteld dat van het beweerde geen begin van bewijs wordt bijgebracht. Zij stelt dat dit des te meer geldt nu de verzoekende partij medisch werd onderzocht en er werd gesteld dat ze niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij met haar betoog uit het oog verliest dat aan de verzoekende partij, omwille van het gebrek aan een persoonlijk onderhoud, precies de mogelijkheid is ontnomen om haar vermeende individuele ervaringen in Italië naar voren te brengen. De verwerende partij zet niet uiteen op welk ander moment de verzoekende partij dit had kunnen doen. Verder voegt de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen inderdaad een medisch attest toe waarin de arts verklaart dat de verzoekende partij op 25 februari 2019 aan een gepast medisch onderzoek en een grondige anamnese werd onderworpen en dat zij op basis van de onderzoeken niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat uit dit attest alleszins niet blijkt dat de verzoekende partij aan een psychologisch onderzoek zou zijn onderworpen. De verwerende partij zet overigens niet uiteen op welke manier zij aanneemt dat zulk onderzoek zonder de bijstand van een tolk mogelijk zou zijn geweest. In deze omstandigheden moet *prima facie* worden aangenomen dat de verzoekende partij wel degelijk een begin van bewijs naar voren brengt dat zij belang heeft bij haar betoog in het licht van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening.

In de geschetste concrete omstandigheden, waar de gemachtigde niet zonder meer kan voorhouden dat de verzoekende partij alle medewerking bij de gehoren van 19 en 21 februari 2019 zou hebben geweigerd, kan *prima facie* niet zonder meer worden aangenomen dat sprake is van een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM die, omdat deze niet op de eigen persoonlijke ervaring van de verzoekende partij is gestoeld, niet zou volstaan.

Een schending van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

3.3.2.4 Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan moet zodoende niet meer worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij wijst op een schending van haar rechten in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt aldus onder meer samen met het ernstig middel geput uit een schending van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening, aangezien deze mogelijk een weerslag heeft op de doorgevoerde beoordeling in het kader van het voormelde artikel 3.

De verwerende partij betwist in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel de ernst van de middelen, waardoor volgens haar ook het nadeel niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad benadrukt dat een te rigide interpretatie van het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' niet verenigbaar is met de vereiste dat een burger moet kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel. Hij wijst erop dat het een evidentie is dat een beslissing die artikel 5 van de Dublin-III-Verordening schendt, hetgeen een weerslag kan hebben op de beoordeling van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg op de uiteindelijk verantwoordelijke lidstaat, een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan *in casu* – rekening houdend met de specifieke omstandigheden van voorliggende zaak – dan ook worden afgeleid uit het feit dat een ernstig middel werd aangevoerd. Op het verweer van de verwerende partij op dit middel is de Raad reeds ingegaan onder punt 3.3.2.3.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

I. VAN DEN BOSSCHE